

Sinéad Spelman *Turba*

22.04 - 05.07.26

Barcelona Producció 2026

*Of all the burdens that may befall
Our load is lightened by your ways to enthrall
And most of all we've got the will to go on
Cos love's afloat upon that black stuff now.*

*And should the burning leave but ash on the ground,
The dust won't settle cos we're moving around,
Tonight the animals are echoing our sound,
From all our fire comes some black stuff now.*

*There lies in memory in the pit of flesh and bones
The liquid songs of love to drown out the drones,
And seeping into mountains, there turns to stone
To make obsidian for black dreams now*

La pràctica artística de Sinéad Spelman (Dublín, 1978) se centra en el dibuix, o més aviat en una manera molt específica d'entendre'n la narrativa visual. Des d'aquí, el dibuix transita cap a altres llenguatges afins, com l'escultura o fins i tot el so; un so que en realitat és cançó, és a dir, un so que és paraula. I és que, potser, per a l'artista, el primer estímul del dibuix és una mica més proper a l'escriptura que a les arts visuals. Sense pretendre-ho, hi ha molt de literari en la seva manera de fer art.

Això ho veiem en el títol d'aquesta exposició. La torba és un material orgànic que es forma a partir d'acumulació vegetal en llocs humits, donant lloc a una terra esponjosa amb usos diversos en agricultura i jardineria. No obstant això, la seva referència manté aquí una concepció tel·lúrica; una cosa que connecta l'artista amb un lloc concret, amb una pertinença emocional. A Irlanda, la torba s'ha fet servir tradicionalment com a combustible per escalfar les cases d'una manera senzilla i autosuficient.

Un sediment acumulat durant mil·lennis que, en cremar-se, permet una estona de calor. Així, la terra es destrueix per oferir benestar. Fa uns dies, ella mateixa ens parlava de com li agradava la paraula en castellà (*turba*): allò que et torba, que t'altera, que et genera confusió. Tot això conviu en els seus dibuixos.

Els dibuixos de Sinéad Spelman semblen operar com una forma de pensament que es fa visible. Hi ha alguna cosa en la senzillesa de la línia, aparentment despreocupada, que, no obstant això, reflecteix la concentració d'una gran càrrega de sentit. Pots imaginar com el seu pinzell relisca pel paper amb un gest que sembla més una descàrrega que no pas una decisió. Sense marxa enrere. És com si un món interior es desbordés des de les seves entranyes, recorregués el cos fins a brollar pel braç i vessar-se, des de la punta dels dits, en un fil prim de tinta. El dibuix ens situa directament en l'instant en què floreix. I això ens torna a recordar l'escriptura, la poesia.

Les escenes que emergeixen tenen una lògica propera al somni, un surrealisme domèstic i íntim que sedueix i ens arrossega a apropar-nos. Dibuixos que, des d'una simplicitat aparent, ens provoquen el desig de desxifrar què hi passa dins. Reconeixem el que veiem, però ens pertorba. Ens deixa intranquil·les.

Com és identificatiu de la pràctica de Sinéad, la figura femenina apareix de manera recurrent com a eix conductor i identitat inestable. Es tracta d'un cos disfuncional, fragmentat, que s'expandeix i es ramifica en altres formes. Vulnerable, introspectiu, de vegades solitari, sovint passiu i consumit per si mateix. Aquesta idea ressona de manera directa amb la torba, aquesta matèria orgànica acumulada lentament durant segles i

convertida en combustible. Un cos que es crema sense haver estat mai del tot productiu, però que hom força a ser motor de producció. I quan aquesta producció s'ha assumit, resulta que ja no podrà ser. La dicotomia entre l'acceptació i el rebuig, o entre la funció i la disfunció, és una de les constants principals de la seva obra. És una cosa esmunyedissa, que es resisteix al plaer, o al dolor, per quedar-se, voluntàriament, a mitges.

A l'Espai Capella, la línia – el grau zero del dibuix – s'expandeix cap a altres estructures que, per molt que intentin escapar del paper, encara són dibuixos. Tot sembla remetre a aquesta línia negra, relliscosa i contínua de la tinta. Tot sembla provisional. Res no s'imposa, perquè no hi ha cap imposició. Les més fermes es traslladen a fines barres de metall; les més inestables es transformen en filferros que, malgrat la seva fragilitat, sostenen altres càrregues, altres emocions. *Turba* ens mostra així una instal·lació de dibuixos en què l'estructura no és un continent que acull, sinó un contingut que avança i narra subjecte a les mateixes inquietuds – a la mateixa torbació – que els dibuixos. Es tracta, per tant, d'un espai de perplexitat, de serenitat alterada, en el qual tot conflueix sense necessitat de justificar-se. De fet, la instal·lació esdevé cançó, com si tot allò que veiem a La Capella fossin més aviat paraules, versos, acords, veus. I allà, a la cançó, es troba tot. És senzill. Hi ha l'amor, la cendra, el cos, la pedra, la substància negra i l'ara.

Mónica Rikić i David Armengol

Equip curatorial